

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.312/2013/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2014. év május hó 21. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 2013. év március hó 21. napján kelt 3.B.283/2011/70. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott élet elleni cselekményét a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés d) és h) pontja szerint minősülő emberölés büntettének; testi épség elleni cselekményeit 1 rb. a 2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének és 1 rb. 2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés c) pontja szerint minősülő testi sértés büntette kísérlétének;
a hivatalos személy elleni cselekményét a 2012. évi C. törvény a 310. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő hivatalos személy elleni erőszak büntettének;
a vagyon elleni cselekményét a 2012. évi C. törvény 371. § (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás vétségének **minősíti**.

Az életfogytig tartó fegyházbüntetésből a vádlott legkorábban **27 (Huszonhét) év** letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli a 2013. év március hó 21. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A másodfokú eljárásban felmerült 11.040,- (Tizenegyezer-negyven) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottat különös kegyetlenséggel és különös visszaesőként elkövetett emberölés büntette [1978. évi IV. törvény 166. § (1) és (2) bekezdés d.) és h.) pont], súlyos testi sértés büntette [1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (2) bekezdés], súlyos testi sértés büntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (2) bekezdés], külön törvényben meghatározott intézkedést végrehajtó rendőr sérelmére, felfegyverkezve elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntette [1978. évi IV. törvény 229. § (1), (2) bekezdés II. fordulata és (8) bekezdés II. fordulata] és rongálás büntette [1978. évi IV. törvény 324. § (1) és (3) bekezdés a.) pont] miatt - a testi épség elleni és a hivatalos személy elleni bűncselekmények tekintetében mint különös visszaesőt, a vagyon elleni bűncselekmény tekintetében mint visszaesőt - halmazati büntetésül életfogytig tartó börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte; megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett továbbá a Nógrád Megyei Bíróság B.398/2003/17. számú ítéletével kiszabott 8 év börtönbüntetéssel kapcsolatban engedélyezett feltételes szabadság megszüntetéséről, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott és védője téves minősítés miatt és enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.75/2012/6. számú átiratában a bejelentett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el. Rendkívül széleskörű és alapos bizonyítást folytatott le, beszerezte mindazon bizonyítékokat, amelyek alapján az ügy szempontjából releváns valamennyi körülményre következtetni lehet. A bizonyítékokat értékelési körébe vonta és hibamentes tényállást állapított meg. Vizsgálta a vádlott és a sértettek családi viszonyát, a köztük lévő konfliktusok eredetét, a cselekmény előzményét, a vádlott személyiségét és a cselekmény lefolyását. A bizonyítékok logikus és rendszerezett értékelésével fejtette ki, hogy a vádlottnak a bűncselekményben tevőlegességét elismerő, de annak motivációjában illetve az erőszak mértékében felelősségét csökkentő vallomását mely részében fogadta el.

A sértettek sérüléseire és a sértett halálának okára, illetve a vádlott személyiségére, beszámítási képességére szakértői vélemény állt rendelkezésre, melyeket a tanúvallomásokkal összevetve értékelt. Számot adott a bizonyítási indítványok elutasításáról is. Okfejtése logikai hibáktól mentes és megfelel az életszerűség szabályainak is.

A megalapozott, így a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekményeket is törvényesen minősítette.

A bűnösségi körülmények megjelölésében és az alkalmazandó büntetés kapcsán kifejtett álláspontja mindenben osztható, az megfelel az elkövetéskor hatályban volt anyagi jogi szabályoknak.

Vizsgálni kell azonban a 2013. július 01. napján hatályba lépett 2012. évi C. törvény alkalmazásának lehetőségét. A cselekmények minősítése és a büntetési tételkeret

nem eredményez kedvezőbb elbírálást. Az 1978. évi IV. törvény 85. § (4) bekezdés rendelkezéseit az új törvény átvette, azonban annak feltételrendszerét módosította, mely annyiban kedvezőbb a vádlottra nézve, hogy a büntetés mértékét nem a törvény kogens rendelkezése határozza meg életfogytig tartó szabadságvesztésben, hanem a bíróság az összes körülmény értékelésével a törvényi keretek között maga határozza meg a kiszabandó büntetést. Ezért az ügyészség álláspontja szerint az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseit kell alkalmazni. Mindezekre tekintettel indítványozta a cselekmények minősítésének jogszabályi megjelölését az új Btk.-nak megfelelően módosítani. Álláspontja szerint ugyanakkor a bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az elbírált cselekmények kiemelkedő tárgyi súlya, a vádlott kimagasló személyi társadalomra veszélyessége miatt véglegesen el kell szigetelni a társadalom többi tagjától, ezért a kiszabott büntetés törvényes, így egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen a **vádlott védője** perbeszédében a fellebbezés irányát fenntartotta, a megállapított tényállást nem vitatta, kizárólag a jogi minősítést, álláspontja szerint a A sértett sérelmére elkövetett cselekmény helyes minősítése erős felindulásból elkövetett emberölés büntette. A cselekmény eltérő értékelése esetén a szabadságvesztés enyhítésére, méltányos büntetés kiszabását tett indítványt.

Az **ügyész** az írásbeli átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

A **vádlott** bizonyítási indítványa új igazságügyi elmeorvos-szakérő bevonására irányult. Érdemi felszólalásában megismételte az elsőfokú eljárásban előadott védekezését, illetve megbánásának adott hangot.

A bejelentett fellebbezések enyhítésre irányulóan eredményre vezettek.

----- o -----

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le, mely nemcsak a rendezett iratanyagból, hanem az áttekinthető jegyzőkönyvekből is nyomon követhető. A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, ellenőrizte a vádlott védekezését, meghallgatta a szakértőket, megidézte valamennyi tanút, akiknek vallomása releváns információt tartalmazott, illetve tárgyalás anyagává tette mindazokat az okiratokat, melyek a tényállás megállapítása szempontjából jelentőséggel bírtak. A bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerzett.

E körben utal arra az ítéletábra, hogy a vádlott új szakértő kirendelése iránti bizonyítási indítványa nem foghatott helyt. A Be. 353. § (1) bekezdés értelmében a másodfokú bírósági eljárásban bizonyításnak akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, vagy az hiányos, továbbá, ha a bizonyítás az elsőfokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezi.

A tényállás nem megalapozatlan és az elsőfokú eljárásban olyan szabálysértés sem történt, melynek orvoslásához bizonyítás felvétele vagy megisméltése lett volna szükséges. A törvényszék helyes indokkal utasította el a bizonyítási indítványt (elsőfokú ítélet 14. oldal utolsó bekezdés), hiszen a beszerzett szakvélemény helyességével és megalapozottságával szemben kétely nem merült fel, új szakértő kirendelése csak a bizonyítási eljárás indokolatlan elhúzását eredményezte volna.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályja nem merült fel.

Ennek során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a tényállás megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentes és a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

----- O -----

Az ítélet indokolása a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pont alapján a szükséges részletességgel és iratszerűen tartalmazza a bizonyítékok számbavételét.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat a Be. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében mérlegelte is.

A bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékoknak a logika és ésszerűség szabályainak megfelelő értékelésével helyesen jutott arra az álláspontra, hogy kétséget kizáró módon bizonyított, hogy a vádlott magatartása következtében keletkezett az édesanyja sérülése. Részletes indokát adta annak, hogy miért nem fogadható el a vádlott vallomása a körben, hogy az édesanyja sorozat bordatörése a mentősök által alkalmazott újraélesztéskor jött létre. Ezt egyértelműen cáfolta az igazságügyi orvos-szakértői vélemény, melyben a szakértő kategorikusan megállapította, hogy a bordák oldalsó és hátsó szakaszain is törést mutattak ki, mely a mellkasi kompresszió nyomán nem alakulhatott ki, ezen túl a mentősök már az újraélesztés megkezdésekor észlelték a mellkas instabilitását, a bordák törésére utaló levegőgyülemet, ezt a mentős esetlapon is rögzítették (nyomozati iratok 740. oldal). A vádlott tagadásával szemben több tanú is határozottan állította, hogy látta, amint a vádlott megtaposta az édesanyját, lényegében arról számoltak be, hogy ugrált a földön fekvő sértetten.

Tekintettel arra, hogy a sértettnél gereblyét senki nem látott, a vádlott bírósági tárgyaláson tett előadása, miszerint az édesanyja gereblyével támadt rá, szintén

minden alapot nélkülöz, lényegében nem más, mint saját felelősségének csökkentését célzó védekezés.

1-2.sz. tanú sérelmére megvalósított testi épség elleni cselekmények elkövetését a vádlott maga sem vitatta, e körben bűnösségre kiterjedő beismerő vallomást tett. A törvényszék a Be. 118. § (2) bekezdés szerint eljárva a vádlott beismerő vallomása mellett beszerezte az egyéb bizonyítékokat is. Bár 1. sz. tanú mentességi jogára hivatkozással megtagadta a vallomástételt, ezért a Be. 296. § (3) bekezdés alapján korábbi vallomása nem használható fel, azonban 2. sz. tanú szemtanúja volt az eseményeknek, így részletesen tudott nyilatkozni nemcsak a saját, hanem a nagymama sérelmére elkövetett cselekményről is. A vádlott nyilatkozatát alátámasztotta e tanú vallomása és az igazságügyi orvos-szakértői vélemény is, ezért annak elfogadásához kétség nem fért.

A rendőrök sérelmére megvalósított magatartás kapcsán a tényállás 2-3. számú tanúk következetes és egybehangzó vallomása alapján kétséget kizáró módon megállapítható volt. A körben, hogy a vádlott milyen sorrendben ütött az autóra, az igazságügyi fizikus szakértő véleménye szolgált támpontul, melyben 5. sz. tanú egyértelműen úgy foglalt állást, hogy az első ütés a gépkocsi hátulján a lámpatestet érte, majd ezt követően a tetőtér lemezt, ekkor törhetett el a balta is. Figyelemmel a rendőrök gépkocsiban történő elhelyezkedésére és az ütések helyére, az igazságügyi orvos-szakértő a tárgyaláson a tanács elnökének kérdésére akként nyilatkozott, hogy személyek élete nem volt közvetlen veszélyben, testi sérülés keletkezésének reális lehetősége sem állt fenn.

A fenti törvényes bizonyítékok mérlegelése megfelelő volt, az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének példásan és maradéktalanul eleget tett. A bizonyítékok olyan zárt logikai láncot képeznek, mely alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a vádlott valamennyi, terhére rótt bűncselekményt elkövette.

----- o -----

A törvényszék az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, az elkövetéskor hatályos büntető anyagi jogszabály rendelkezéseinek megfelelően minősítette a cselekményeket és szabta ki a büntetést.

A jogi indokolás körében - ítélet 31-37. oldal - a törvényszék részletes indokát adta annak valamennyi cselekmény minősítésének, az abban foglaltak kiegészítésre nem szorulnak. Az elsőfokú bíróság helyes érveléssel mutatott rá, hogy a vádlott édesanyja sérelmére elkövetett cselekményét miért nem erős felindulásban elkövetett emberölésnek minősítette. Jogi indokolását az ítéltábla minden tekintetben osztotta, hiányzik a méltányolható okból származó erős felinduláson kívül a rögtönösség is, mely az emberölésre irányuló szándék kifejlődése és a cselekmény között viszonylag rövidebb időt jelent. Így a védő minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezése nem foghat helyt.

Az ítélőtábla az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 2013. július 01. napján - a cselekmény elkövetése, illetve nem jogerős elbírálása és az ügy másodfokon történő jogerős befejezése között - történt hatálybalépésére tekintettel vizsgálta, hogy a vádlottra nézve az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást.

A cselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő 1978. évi IV. tv., illetve az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. tv. 2. § szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni. Ha azonban a cselekmény az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény szerint már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, akkor az új törvényt kell alkalmazni. A másodfokú eljárás idején hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseit mind a cselekmény minősítése, mind a büntetés kiszabása körében vizsgálni kell.

A rongálás minősítését meghatározó, az anyagi jog alkalmazásában irányadó értékhatárok: az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 138/A. § b.) pont szerint nagyobb érték a kétszázezer forintot meghaladó, de a kétmillió forintot meg nem haladó, az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvény 459. § (6) bekezdés b.) pont szerint a nagyobb érték ötszázezer-egy és ötmillió forint közötti.

1.sz. tanú sértett sérelmére elkövetett élet elleni, 2. sz. tanú sérelmére elkövetett testi épség elleni és a hivatalos személy elleni cselekményének büntetési tétele az 1978. évi IV. törvény és a 2012. évi C. törvény szerint is egyezően szabályozott. A 2012. évi C. törvény azonban súlyosabban rendeli büntetni, ha a súlyos testi sértést idős korú vagy fogyatékos személy sérelmére követik el, e minősített eset egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett.

Mindezek alapján a vádlott által elkövetett vagyon elleni bűncselekmény enyhébben minősül, hiszen nagyobb érték helyett kisebb értékre elkövetett; 1. sz. tanú sérelmére elkövetett testi épség elleni cselekmény viszont súlyosabban, mert a 97 éves, járókeretet használó sértett idős, mozgásában korlátozott személy, mely körülmény megalapozza a minősített eset megállapítását.

A büntetés kiszabásának elvei jelentősen megváltoztak: míg az 1978. évi IV. törvény 85. § (4) bekezdés alapján az elkövetővel szemben életfogytig tartó szabadságvesztést kellett kiszabni, addig a 2012. évi C. törvény 81. § (4) bekezdés rendelkezése legalább három, különböző időpontban elkövetett, befejezett személy elleni erőszakos bűncselekményt követel meg. Az azonos alkalommal, egységes cselekmény során megvalósított bűncselekmények, még ha azok anyagi halmazatban állnak is egymással, ezen rendelkezés alkalmazását nem alapozzák meg. A fenti rendelkezéseket összevetve megállapítható, hogy jelen ügyben a vádlottal szemben a bíróság mérlegelésétől független, életfogytig tartó szabadságvesztés helyett akár határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabására is sor kerülhet.

A feltételes szabadságra bocsátás lehetősége - amennyiben a bíróság annak lehetőségét nem zárja ki - az 1978. évi IV. törvény 47/A. § (2) bekezdés értelmében legkorábban 30 év elteltével nyílik meg, míg a 2012. évi C. törvény 43. § (1) bekezdés alapján kedvezőbb, hiszen a feltételes szabadság legkorábbi időpontja legalább 25, legfeljebb 40 év.

Összességében a másodfokú bíróság álláspontja szerint az új büntetőtörvény a vádlottra nézve - különösen a megváltozott büntetés kiszabási szabályokra tekintettel - a cselekmény kedvezőbb elbírálását eredményezi, ezért a vádlottal szemben a 2012. évi C. törvény szabályait alkalmazta.

----- O -----

Az ítélet tábla a jelenleg hatályos büntetőtörvény alapján a vádlott

- a sértett sérelmére elkövetett élet elleni cselekményét a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és h) pontja szerint minősülő emberölés büntettének;
- 2.sz. tanú sérelmére elkövetett testi épség elleni cselekményét a 2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntettének;
- 1.sz. tanú sérelmére elkövetett testi épség elleni cselekményét a 2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés c) pontja szerint minősülő testi sértés büntette 10. § (1) bekezdés szerinti kísérletének;
- a hivatalos személy elleni cselekményét a 2012. évi C. törvény a 310. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő hivatalos személy elleni erőszak büntettének;
- a vagyon elleni cselekményét a 2012. évi C. törvény 371. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő rongálás vétségének minősítette.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A bíróság által a vádlott terhén megállapított legsúlyosabb bűncselekményt a törvény tíz évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegeti. A törvényalkotó a különös részben szereplő büntetési tételkeret meghatározásával - a társadalmi értékrendet is közvetítve - az elkövetett magatartást a legsúlyosabb bűncselekmények között helyezte el. A bíróság feladata az ítélezés során olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését a megvalósított cselekményekkel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és alanyi társadalomra veszélyességére is.

A vádlott alanyi társadalomra veszélyességének vizsgálatánál kiemelés érdemel, hogy büntetett előéletű, különös visszaeső. Korábban a különös visszaesői minőséget megalapozó büntetésen kívül is több alkalommal állt bíróság előtt, erőszakos cselekmények miatt ítélték el. Az ellene emberölés büntetnének kísérlete miatt kiszabott, határozott idejű, végrehajtandó szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság tartama alatt követett el újabb, ugyanolyan, illetve hasonló cselekményeket, köztük a legsúlyosabban minősülő, befejezett, élet elleni bűncselekményt. Mindezek alapján az a következtetés vonható le, hogy személyében rejlő alanyi társadalomra veszélyesség foka kiemelkedő.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott esetében a legsúlyosabb büntetés kiszabása indokolt, határozott tartamú szabadságvesztés alkalmazására nincs törvényes alap. Az élet elleni cselekményeket ismételten még az előző büntetés kiállása előtt elkövető vádlottal szemben megfelelően szigorú büntetés szükséges. Ezért a vádlottal szemben kizárólag határozatlan tartamú, azaz életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabására látott lehetőséget.

Az ítéletablának a büntetés tartama felülbírálatán kívül abban is állást kellett foglalnia, hogy lehetőség van-e a vádlott esetében a feltételes szabadság kedvezményének alkalmazására, vagy a büntetési célok eléréséhez a társadalomtól való végleges elszigetelése szükséges.

Írta: a törvényszék megállapítása, hogy a vádlott jelen eljárásban elbírált cselekményét feltételes szabadság hatálya alatt követte el. Nem alapozza meg a feltételes szabadságra bocsátásból kizárást az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélt esetben az a körülmény, hogy azt a bűncselekményt, amely miatt vele szemben életfogytig tartó szabadságvesztés kerül kiszabásra a korábbi határozott ideig tartó szabadságvesztésből történő feltételes szabadságra bocsátása alatt követte el (BH 2007. évi 179. számú eseti döntés). A 2012. évi C. törvény 38. § a határozott ideig tartó szabadságvesztés esetére szabályozza a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét, illetve annak kizártságát. Ehhez képest speciális szabályok érvényesülnek az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén. A 2012. évi C. törvény 42-44. § szerint az életfogytig tartó szabadságvesztés esetén a bíróság ítéletében meghatározza a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, vagy a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét kizárja. A feltételes szabadságra bocsátás kizárása tehát a büntetés-kiszabás része, ezért a 2012. évi C. törvény 38. § (4) bekezdés rendelkezései ebben az esetben nem alkalmazhatók.

Az elsőfokú bíróság a cselekmények kiemelkedő tárgyi súlyára, a vádlott kimagasló társadalomra veszélyességére és többszörösen büntetett előéletére figyelemmel döntött akként, hogy végérvényesen el kell szigetelni a társadalomtól és ezért kizárta a feltételes szabadság kedvezményéből. Kétségtelen tény, hogy ezen, a büntetés kiszabása során értékelhető körülmények megállapíthatók, azonban önmagában ezek csupán az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabására nyújtanak alapot. Nincs olyan, e körülményeken túlmutató további érv, mely a

feltételes szabadságból történő kizárást megalapozná. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a társadalom hatékony védelme nem csak és kizárólag a vádlott végleges kirekesztésével érhető el, ezért akként rendelkezett, hogy a vádlott az életfogytig tartó fegyházbüntetésből feltételes szabadságra bocsátható, annak legkorábbi időpontját a 2012. évi C. törvény 43. § (1) bekezdés alapján 27 évben határozta meg.

A 2012. évi C. törvény 41. § (2) bekezdés alapján a kiszabott szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani.

A közügyektől eltiltás kiszabására vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény 61. § (1) bekezdés és 62. § (1) bekezdésen; míg a feltételes szabadság megszüntetése a 2012. évi C. törvény 40. § (2) bekezdésen alapul.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla - a Be. 361. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A vádlott által az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a 2012. évi C. törvény 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Tekintettel arra, hogy vádlotti és védői fellebbezések enyhítésre irányulóan eredményre vezettek, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2014. év május hó 21. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke
Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
előadó bíró
Dr. Sebe Mária s.k.
bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 2013. március 21. napján kelt 3.B.283/2011/70. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.312/2013/11. számú ítéletében foglalt változtatásokkal **2014. év május hó 21. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2014. év május hó 21. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

A kiadmány hitelélül: